

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№

гр. София, 10.11.2020 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в закрито заседание на 10.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

като разгледа дело номер **10200** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Произнасянето е по реда на чл.203 вр. с чл.144 АПК и чл.146, вр. с чл.140

ГПК.

Настоящата искова молба е подадена от В. Т. Х., ЕГН [ЕГН], [населено място], [улица], ап.5, чрез адв. И. Д., САК срещу Министерство на финансите(МФ) с правно основание чл.1 ЗОДОВ във връзка с чл.74, ал.1 ЗЗДискр.

Със заявление от 30.09.2020г., ищецът е заявил, че исковите претенции следва да се считат предявени срещу НАП, поради което съдът е заличил първоначално посочения ответник – Министерство на финансите, с определение № 7375 от 01.10.2020г.

В срок, от ответника НАП е депозиран писмен отговор, в който излага доводи за недопустимост на иска, твърдейки че НАП не е надлежен ответник по така формулираните иски претенции. Твърди, че с исковата молба се претендира вреди от несъответствие на ЗДДС с ДФЕС, като Народното събрание е държавният орган, който упражнява законодателната власт в Република България.

Така наведеният довод за недопустимост на иска, съдът намира за неоснователен.

Пасивната процесуална легитимация, наред с интереса от защита, процесуалната правоспособност на страните и подведомствеността на делото на съдилищата, представлява абсолютна положителна процесуална предпоставка за самото съществуване на правото на иск. Допустимостта на иска, обусловена от липсата на отрицателни процесуални предпоставки и наличието на положителни такива, се преценява от съда въз основа на фактическите твърдения на ищеца, обективирани в исковата молба. Ищецът е посочил като надлежен ответник НАП, който отговаря на изискванията на чл.205, ал.1 АПК(качеството на ЮЛ), поради което е процесуалноправно легитимиран да отговаря по предявения иск. Изследването на въпроса дали именно посоченият от ищеца ответник е накърнил претендираното от ищеца материално субективно право, ще даде отговор на въпроса за материалноправната легитимация по иска, която обаче би обусловила основателност,

респективно – неоснователност на предявения иск, но не представлява условие за неговата допустимост.

Водим от горното и на основание чл.146 ГПК вр. с чл.140 ГПК, съдът изготвя проекто-доклад по делото, който да се съобщи на страните, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ОБЯВЯВА НА СТРАНИТЕ ПРОЕКТ ЗА ДОКЛАД ПО ДЕЛОТО:

1. Обстоятелства, от които произтичат претендираните права и задължения:

Претендира се обезщетение за имуществени вреди в размер на 14 073,00 лева и неимуществени вреди в размер на 10 000, 00 лева, претърпени в резултат на установено нарушение на принципа, посочен в чл.4, ал.3 от ЗЗДискр. – нарушение на признака „имуществено състояние“, с решение №162 от 18.03.2019г. на Комисия за защита от дискриминацията.

Твърдението в исковата молба е, че ответникът е причинил претендираните вреди прилагайки чл.168 от ЗДДС във връзка с §1, т.17 от ДР на ЗДДС в проведените ревизионни производства от органите на НАП, приключили с издаването на Ревизионни актове №№[ЕГН] от 11.01.2010г. и [ЕГН] от 10.01.2011г. Позовава се на чл.110 ДФЕС, която забранява върху стоките придобити от други страни членки да се налагат по-високи вътрешни данъци от тези, които се налагат върху подобни местни стоки, или вътрешни данъци от такъв характер, които дават косвена закрила на други стоки.

На 13.12.2007г. ищецът придобива с договор, сключен в Германия, МПС марка „Пежо“ с дата на първа регистрация – 14.08.2007г. С ревизионни актове №№[ЕГН] от 11.01.2010г. и [ЕГН] от 10.01.2011г. е прието, че ищецът е извършил вътрешно общностно придобиване на нов автомобил и на осн. чл.168 ЗДДС е задължен да декларира сделката и да заплати дължимия ДДС. Твърди се, че въпреки сторените възражения в тази насока в ревизионните производства, „държавата в лицето на НАП и МФ“ счела, че данъкът е дължим, вследствие на което на 29.10.2015 г. ищецът е заплатил по сметката на НАП-С. сумата от 14 073,00лв., установена в ревизионните производства. Същевременно ЗДДС не задължава плащането на данък от лицата, придобили МПС в страната, със същите характеристики.

Твърди се също, че с развилите се производства срещу него през исковия период(уточнен с молба от 11.11.2019г.) от 11.01.2011г. до 29.10.2016г., са му причинени неимуществени вреди. Уронено е доброто му име на преподавател – професор по публични финанси в Европейски колеж по икономика в [населено място] и в ПУ“П. Х.“, тъй като е третиран като нарушител на данъчния закон.

Ответникът НАП в срок е депозирал писмен отговор, с който взема становище за неоснователност на исковата претенция. Твърди, че липсва незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган на НАП, както и че не са настъпили вреди за ищеца. Излага съображение, че разпоредбата на чл.168 от ЗДДС е приета като част от транспонирането на Директива 2006/112/ЕО. Позовава се на съдебна практика на ВАС, че препоръките на КЗД нямат задължителен характер, не представляват властническо волеизявление и нямат обвързваща сила по отношение на субектите, към които са насочени. Това решение на КЗД не прави издаденият РА незаконосъобразен. Липсва пряка причинно следствена връзка между твърдените

вреди и акт/действие/бездействие на орган на НАП. Прави възражение за изтекла погасителна давност, по аргумент от чл.111 ЗЗД.

2. Правната квалификация на правата, претендирани от ищеца е чл.1 от ЗОДОВ, вр. с чл.74, ал.1 ЗЗДискр.

3. Не се спори относно постановяването на Решение №162 от 18.03.2019г. на Комисия за защита от дискриминацията, в сила от 18.04.2019г.

4. Всички обстоятелства се нуждаят от доказване, с изключение на посочените в т.3;

Всяка страна носи доказателствена тежест да установи своите твърдения и възражения.

В настоящото производство ищецът носи доказателствената тежест при условията на пълно и главно доказване да установи фактите и обстоятелствата, посочени в исковата молба, както и претендираните неимуществени и имуществени вреди и наличие на причинна връзка между тях и установената дискриминация по признак “имуществено състояние“, чрез прилагането на законовата норма на чл.168 ЗДДС вр. с §1, т.17 от ДР на ЗДДС.

Ответникът при условията на обратно доказване и/или при условията на пълно и главно доказване, следва да установи фактите, на които основа своята защита.

5. Съдът предоставя възможност на страните да изложат становището си във връзка с дадените указания и доклада по делото, както и да предприемат съответните процесуални действия.

6. Допуска писмените доказателства на ищеца, описани в раздел доказателства на исковата молба, както и материалите приложени от ответника към писмения отговор. ДОПУСКА в режим на довеждане един свидетел на ищеца за доказване на неимуществените вреди.

НАСРОЧВА делото за разглеждане в открито съдебно заседание на 26.01.2021г. от 10,00ч, за която дата и час да се призоват страните.

ДА СЕ ВРЪЧИ на страните и СГП препис от настоящото определение, а на ищеца и препис от отговора на исковата молба за изразяване на становище.

На СГП да бъдат изпратени преписи от исковата молба и отговора на исковата молба. ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: